

Arrest

nr. 142 312 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juni 2014 diende verzoeker een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 24 november 2014 geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die steunt op de volgende motivering :

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.06.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, , die de Belg begeleiden of zich begeleiden of zich bij hem voegen ; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (..)

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- 'attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2013 n°9908' dd. 17.09.2013: dit document werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden kan dit attest met in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 50, §6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt :

"Dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend op basis van art. 40ter Vw:

"de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen"

Art. 40bis, § 2, eerste lid, 3° Vw luidt als volgt:

"de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven"

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden van art. 40ter Vw voldoet. Meer bepaald, verzoeker zou niet ten laste zijn van de referentiepersoon.

Dat dit als volgt is gemotiveerd:

"Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden de volgende bewijzen voorgelegd:

- „attestation de revenu global impose au titre de l'année 2012 n°9908 dd. 17.09.2013 ; dit document werd afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en

waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene”.

Verzoeker stelt als eerst vast dat de noodzaak van financiële ondersteuning met elk passend middel mag worden bewezen.

Verzoeker verwijst naar art. 50, °6 onder b van het KB:

“°6 familielid bedoeld in art 40bis, van de wet (eigen onderlijning):

a) (...)

b) Elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikel 40bis §2 en §4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult;”

De bijgevoegde verklaring werd ten onrechte niet aanvaard.

Ten eerste is het geheel niet duidelijk op basis waarvan in de bestreden beslissing wordt aangenomen dat het hier om een verklaring op eer gaat. Dit blijkt namelijk geenszins uit het document zelf.

De verklaring gaat uit van de Direction Régionale ou préfectorale des impôts van Nador, subdivision des Impôts „Fiscalité des particuliers”. Deze dienst levert de verklaring af na een eigen onderzoek in haar gegevens. Dat de gegevens in verband met de inkomsten door de betrokkene zelf zouden zijn verschaft blijkt in het geheel niet uit het voorgelegde attest.

Het gaat in casu om een document dat werd afgeleverd door de „Marokkaanse belastingdienst” aan verzoeker. Het is niet voor de hand liggend dat een overheidsinstantie een officieel document opmaakt enkel en alleen op basis van gegevens verstrekt door de betrokkene of een gemachtigde daarvan en deze dan voorziet van de benodigde stempels en handtekeningen dewelke een officieel karakter doen vermoeden.

Ondergeschikt is het stellen dat het attest niet in overweging genomen kan worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene omdat een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid getoetst kan worden een onjuiste, minstens niet afdoende, motivering.

De verwerende partij had de verklaring perfect op haar feitelijke en waarachtigheid kunnen toetsen door navraag te doen bij de Marokkaanse autoriteiten of door een verhoor van betrokkene.

Het standpunt in de bestreden beslissing is kennelijk onredelijk; het betreft hier geenszins een document wat niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst.”

2.1.2. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat het feit dat de bestreden beslissing in een akte wordt bevat, de vaststelling niet in de weg staat dat de “beslissing” in werkelijkheid bestaat uit twee componenten, met name enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag van een verblijfskaart werd geweigerd, en anderzijds, het bevel om het grondgebied te verlaten. Het eerste middel heeft uitsluitend betrekking op de weigering van verblijf.

2.1.3. Verzoeker betoogt, met verwijzing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 50, 6° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dat de verklaring van de *Direction Régionale ou préfectorale des impôts* van Nador de verklaring dat verzoeker geen eigen inkomsten heeft, afgeleverd heeft na een eigen onderzoek in haar gegevens. Hij betoogt dat het niet aannemelijk is dat de Marokkaanse belastingdienst als overheidsinstantie een officieel document zou hebben afgeleverd dat enkel steunt op basis van gegevens verstrekt door de betrokkene. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het 'attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2013 n° 9908', werd afgeleverd op vraag van verzoeker op basis van zijn persoonlijke verklaringen. Daarom wordt het document beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst, kan het document niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoeker.

Onderaan het attest staat het volgende geschreven: “*attestation délivrée à L'intéressée, sur sa demande, au vu de la déclaration sur l'honneur pour servir et valoir ce que de droit.*” (vrije vertaling : Attest afgeleverd aan betrokkene, op haar vraag, op zicht van zijn verklaring op eer om aan haar rechten te beantwoorden). Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden dat er onterecht in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het document werd afgeleverd op zijn vraag op basis van zijn persoonlijke verklaringen, nu dit op het document zelf wordt aangegeven.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, ondanks de legalisatie van het attest, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen, oordeelt dat het attest niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen omdat het berust op verklaringen die niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

Dat verzoeker een eigen beoordeling heeft van dit attest en overtuigd is dat dit volstaat, toont niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde te dezen kennelijk onredelijk is. De bewijslast ligt in deze immers bij verzoeker en er kan niet van de gemachtigde worden verwacht dat hij aangeeft welke attesten verzoeker dan wel moet aanbrengen om aan te tonen dat hij in het verleden "ten laste" is. Verzoeker blijkt geen andere bewijselementen te hebben aangebracht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 52 § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van artikel 8 van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt :

"Dat in de bestreden beslissing uitvoering wordt gegeven aan art. 54, §4, 5e lid van het KB van 08.10.1981.

Art. 54, §4, 5e lid van het KB luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken".

Dat in casu verzoeker een bijlage 20 mét bevel heeft gekregen.

Dat het woord „desgevallend“ erop wijst dat de minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Dat het afgeven van het bevel in de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

"Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52 §4 vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981".

Dat het verzoeker compleet onduidelijk is hoe er op basis van zijn administratief dossier een dergelijk oordeel geveld kan worden.

Dat er op geen enkele manier wordt gemotiveerd waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet krijgen.

Verzoeker wijst op een schending van art. 8 Vw:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast".

Dat dit voorschrift geenszins werd nageleefd en dat derhalve de formele motiveringsplicht werd geschonden.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg dient te worden vernietigd."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt :

"In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

"Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk afdoende heeft gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat uit onderzoek van het dossier van de verzoekende partij nergens blijkt dat zij aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht.

Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Bovendien wordt uitdrukkelijk verwezen naar art. 52, § 4 Vreemdelingenwet. Het louter gegeven dat voormeld artikel niet zou voorzien dat verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd, impliceert niet dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toegelaten zou zijn om op basis van deze bepaling een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Het tegenovergestelde aannemen zou elke zin ontnemen aan voornoemd artikel.

Er weze benadrukt dat de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer beschikt over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

Wanneer het verblijf wordt geweigerd en de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig ander verblijfsrecht, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfsituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90.594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

Verweerder beklemtoont dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag.

Verweerder laat ondergeschikt gelden dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds twee afzonderlijke beslissingen uitmaken, zodat de eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat om tevens te besluiten tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De verweerder verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

“Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué.”

Vrije vertaling:

“Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

“Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend.”

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou ‘omvatten’, de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest.”

Verzoekende partij kan uiteraard niet enerzijds voorhouden dat (de motivering van) de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en (de motivering van) het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijk dienen te worden beoordeeld op hun wettigheid, terwijl anderzijds een gebrek in één van beide beslissingen een vernietiging van beide beslissingen zou wettigen.

Zie ook R.v.V. nr. 112.784 dd. 25.10.2013:

“De Raad wijst op artikel 51, § 2 waarin wordt aangegeven “beide beslissingen (worden door de burgemeester betekend) door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.” In

tegenstelling tot wat verzoekster ter terechtzitting laat gelden, is er in casu geen sprake van één beslissing, maar wel van twee beslissingen, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten.”
Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Zoals verzoeker terecht aanvoert bepaalt artikel 8 van de vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 vermeldt die werd toegepast.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1°wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2°wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3°wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4°wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5°wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6°wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7°wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8°wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9°wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10°wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11°wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12°wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

[...]”

Te dezen moet worden vastgesteld dat de motivering met betrekking tot de afgifte van het bevel enkel vermeldt dat verzoeker geen houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vervolgens wordt verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Daargelaten de vraag of een koninklijk besluit de bijzondere motiveringsplicht van artikel 8 van de vreemdelingenwet in de weg kan staan, bepaalt het voormelde artikel 52, §4, vijfde lid, enkel dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Het motief op grond waarvan het bevel steunt, met name de afwezigheid van een verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, beantwoordt niet aan een van de in artikel 7 van de vreemdelingenwet opgenomen gronden om tot de afgifte van een bevel over te gaan.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, valt nergens in de bestreden beslissing op te maken op grond van welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet de beslissing werd genomen. Daargelaten de vraag of het hier om een gebonden bevoegdheid gaat, zoals verweerder aanvoert, merkt de Raad op dat niet alle bij artikel 7 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen aan het bestuur de verplichting opleggen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het komt de Raad niet toe om na te gaan op welke hypothese van artikel 7 van de vreemdelingenwet het

bevel steunt en aldus in de plaats te treden van het bestuur door zelf een motivering aan het bevel te geven. De Raad vermog thans enkel vast te stellen dat de door de wet vereiste motivering ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, ontbreekt. Het tweede middel, dat uitsluitend betrekking heeft op de bevelscomponent van de bestreden beslissing, is dan ook gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT